

MOLNÁR VILMOS

**AZ ÖRDÖG
MEGINT CSÍKBAN**

Bookart Kiadó
Csíkszereda, 2013

A kötet megjelenését a Communitas Alapítvány
támogatta

A szerző a kötet megírásának idején a NKÖM
alkotói ösztöndíjában részesült
(Határon Túli Magyar Irodalmi Ösztöndíj).

Illusztrációk: Csató József
Szerkesztette Hajdú Farkas-Zoltán
A borítót Csató József festményének
felhasználásával Részegh Botond tervezte

ISBN 978-606-8351-36-0

© Molnár Vilmos, 2013
© Csató József, 2013
© Bookart Kiadó, 2013

TÖRTÉNET BOLOND LINÁRÓL ÉS A VÖRÖS HADSEREGRŐL, A TÖLTÉLÉKES KONTYRÓL MEG NAGYANYÁMRÓL

Nagyanyám egy beleváló srác volt.

Ezt már négy-öt éves koromban is tudtam, és ma sem mondhatok egyebet. A maga során két nagy-néném is megtette, ami tőle tellett, de nyomába sem léphettek nagyanyámnak. Nem voltak egy súlycsoport, na!

Kritikus helyzetekben meg különösen tudta hozni a formáját. Ellenszenvvel viseltetett mindenféle hiábavaló, a reményt nélkülöző önmarcangolás iránt, nagyanyám egyszerűen nem hitt a kilátástalanságban. Igaz, a csóré reménykedést sem tartotta sokra. Nagyanyám a cselekvésben bízott. Nem is bízott, csak csinálta. Szeretett hozzámatatni a dolgokhoz, belepiszkálni az események menetébe. A szomszédság legendáriumából tudom, arrafelé akkoriban adódtak válságos helyzetek, amikor sokat próbált férfiak is csak hümmögtek, és zavarodottan leálltak. De nem nagyanyám.

Egyebek mellett az ő ötlete volt a töltelékes konty is. Azzal pedig igazán veszélyes irányba hajló állapotokat igazított jó felé. S mellékesen még hozzájárult a népek barátságához is. Mi több, szűk húsz perc idejéig a környék összes lakója második világ-háborús győztes nagyhatalomnak érezhette magát.

Kilencszáznegyvennégy őszére járt, az oroszok átjöttek a Kárpátokon, bevonultak már a városba is. Minden pillanatban várható volt, hogy megjelennek

az utcában. Nagyanyámék áthurcolkodtak a szomszédba, egyrészt abból a meggondolásból, hogy ha sok jó ember tömörül, könnyebben átvészeli sok-sok rossz ember zaklatását, másrészt mert a szomszéd Ignác bá első világháborús hadifogságából kifolyólag állítólag beszélt valamennyit oroszul, s majd el fogja tudni magyarázni a hódítóknak, mennyire örül az egész szomszédság a sok jóindulatú, segítőkész muszkának. Mások is gondolhattak erre, szép számban gyűltek össze ott akkor.

Ignác bá Jóska fia nem tartózkodott otthon, éppen valamelyik frontot tartotta az egyik nagyhatalom ellenében. Nem volt célszerű beszélni róla, hogy melyikében. De jelen volt Ignác bá nénje, egy kicsi, habókos öregasszony, a kölykek az utcából csak úgy hívták: Bolond Lina. Az a homályos érzés is nyomott valamennyit a latban, hogy harci helyzetben egy bolond személye védettséget élvez, amiből esetleg a körülötte lévőkre is átháramlik valamennyi. Különben nem volt baj Linával, csak időnként felvihogott, és ütemesen billegtette a fejét, mintha rabul ejtette volna valamilyen, csak általa hallható zene ritmusa. Erős volt benne a filing.

Ignác bá állította, hogy az orosz pálinkával kell fogadni, akkor nem lehet baj. A jó öreg pálinka segít. Az előkészített üveg tartalmának nagy részével viszont ő maga végzett, már jócskán el is ázott.

– Nem baj – nyugtatta meg Ignác bá nagyanyámat –, van még másik üveggel. Jut mindenkinek, a jó öreg pálinka mindig segít.

Nagyanyámat az izgatta, beválik-e majd becsicscentett állapotban Ignác bá tolmácsnak.

– Egy darabig most igyon kizárólag jó öreg vizet
– mondta mérgesen nagyanyám. – Különben lesz jó
öreg trottyon rúgás.

Nagyanyám a vendégekre kötelező illemtudásban sem hitt.

Akkor befutott Reznek néni. Itt vannak az oroszok már az utca végén, újságolta sápítozva, járnak házról házra, visznek mindent, különösen órákat keresnek. A szomszédság már hallott erről, az új típusú szovjet ember órák iránti vonzalmáról. Nagyanyámék harsány hangú, daliás vekkere már előző estétől ott lapult egy kert végében elásott ócska koffer mélyén, két vékonyka jegygyűrű, egy nyolcszemélyes és csak egyetlen helyen borpecsétetes damasztabrosz, továbbá nagyapám hamis ezüstözéstől alig megkopott zsebórája és egy állítólag elefántcsontnyelű, de különben teljesen hasznavehetetlen esernyő társaságában. A használhatatlan esernyőhöz nagyanyám ragaszkodott. Egyedül ő állította azt is, igaz, ellentmondást nem tűrően, hogy hamisítatlan, virtigli elefántcsontból van a nyele. Soha senki nem merte cáfolni.

Ignác báéknak viszont valahogy kiment a fejükből a csergőórájuk, elfelejtették elrejteni. Pedig nekik nem is volt egyéb értéktárgyuk, olyan kincsekkel, mint hamisan ezüstözött zsebóra, pláne virtigli elefántcsontnyél, ők nem dicsekedhettek. De még az a csergőóra is egy félénk, halk szavú, aprócska jószág volt, csak oldalági és távoli rokonságban állhatott az érces hangú, jókora vekkerekkel. Reggeli ébresztésre is csak úgy volt alkalmas, ha felhúzás után oldalára fektették. Ez is egy szempont volt,

amiért nagyanyámék Ignác báéknál szándékozták átvészelní a nagy találkozást. Hadd lássa az orosz, hogy egyszerű, szegény, de becsületes népekkel van dolga. Saját kincseiket meg ravaszul letagadják.

Reznek néni bejelentése nagy lótas-futást és kapkodást indított el a házban. Hamar el kell dugni a csergőórát, de hová? Valami dobozban elásni a kertben, arra már nincs idő. Mindenki jött valami ötlettel, de sorra elvetették valamennyit. Túl könnyű helynek bizonyult mindegyik, ahol az ármányos orosz játszva rátalál majd a hőn áhított zsákmányra, amelyért akkora utat tett meg. De mi lesz akkor is, ha sikerül valami fondorlatosan nehéz helyet találni, és az orosz mégis ráakad? Azonnal látni fogja, itt egész sokaság dugta össze a fejét, hogy kijátssza őt. Az sem ígérkezett megoldásnak, hogy hagyják az órát ott, ahol van, a kredenc tetején, hadd vigye a muszka. Mert mi van akkor, ha vérszemet kap, és nem elégszik meg ennyivel? A fenevad, ha egyszer rákapott Ignác báék csergőórájának ízére, többé nem tud leszokni róla. Habzó szájjal, hörögve és fogait csattogtatva jár fel-alá, újabb meg újabb példányokat követelve. Egész jól maga elé tudta képzelni mindenki. Kár, hogy a muszkával nem lehet hideg-meleg játékot játszani. Amint közeledne az óra rejtekhelyéhez, cselesen azt kiáltanák kórusban: hideg!

Az idő pedig egyre jobban szorított. Többek szerint az oroszok már az utca közepe táján járhatnak. De senkinek nem jutott eszébe semmi, s csak siránkozott mindenki. Nem úgy nagyanyám. Pedig maga Ignác bá is csak lemondóan legyintett, egyre

többször húzta meg az üveget, és ide-oda rohangált a kredenc meg az ablak között, lesve, nincsenek-e már bent az oroszok az udvarában.

– Nem tehetünk semmit, rajtunk van a romlás – sopánkodott Ignác bá.

– Ki kell húzzuk magunkat, ha púposok vagyunk is – mondta nagyanyám.

– Hiába, hiába, minden hiába – óbégatott Ignác bá.

– Nyomja le a seggit valahova, s kussoljon mán! – mondta nagyanyám.

Ignác bá hökkenten, de szó nélkül engedelmeskedett. Látható volt, hogy házigazda létére átengedi a parancsnokságot nagyanyámnak.

– Esetleg a csergőórát szét lehetne zúzni apró darabokra – kockáztatta meg bátortalanul nagyapám – a törmeléket meg nagy ívben kihajítani a hátsó ablakon.

– Ó, hogyan – mondta nagyanyám –, annyi az esze magának is. Törni-zúzni, azt igen, ahhoz értenek a férfiak. Perc alatt elherdálni egy élet munkájának gyümölcsét, hogyan.

Mindenki vetett egy pillantást az oldalára fektetett csergőórára, Ignác bá munkáséletének gyümölcsére. Lehetett latolgatni, megfelelő volt-e a pályadíj. Nagyanyám nagyapámra vetett egy lesújtó pillantást. Nagyanyám azt vallotta, hogy a férfi ugyan a család feje, de az asszony a nyaka. Arra fordítja a nyak a fejet, amerre neki, a nyaknak tetszik.

– A Jóskagyerek örökségéről van szó – mondta nagyanyám, hogy nyomatékosítsa a helyzetet. Nyíljon mindenki szeme a dolgok helyes látására.

Forduljanak végre megfelelő irányba a fejek. Legyen bár mégoly semmi csekélység, mihelyt örökségnek hívják, mindjárt súlyosabban hangzik.

De már tényleg nem maradt vesztegetni való idő. Ekkor nagyanyám odaperdült a kredenchez, felragadta az órát, és Lina mellett termett vele.

– Bontsátok ki a haját, de hamar! – szólt oda a jelen levő szomszédasszonyokhoz. Bolond Linának ezüstösen csillogó, dús, hosszú haja volt, jókora kontyba összefonva viselte a feje búbján. Ignác bá a könnyebb kezelhetőség kedvéért már régen levágatta volna neki, de a szomszédasszonyok nem hagyták. Kár ezért a szép, hosszú hajért, mondták, s valamelyiküknek mindig akadt annyi ideje, hogy megfésülje és takaros kontyba fonja. Egy kicsit közügy volt Bolond Lina haja, a szomszédasszonyok közös ügye. Még gyerekek voltak, és gyerek volt Bolond Lina is, amikor először vették munkába ezt a hajzatot, akkor félig még játékból. Több generáció is rajta tanult meg varkocsot fonni, copfot kötni. Azóta Bolond Lina már jócskán megöszült, de az úzus maradt. Időről-időre megjelent Ignác báéknál valamelyik asszony az utcából, és szó nélkül megfésülte, kontyba fonta Lina haját. Kicsit talán vezeklés jellege is lehetett a dolognak, ki tudja, milyen vélt vagy valós bűnök miatt.

Nagyanyám felszólítására azonnal gyakorlott, fürge kezek vették munkába ezt a hajtömeget. Pillanatok alatt lebontották, s miután nagyanyám nagy körültekintéssel elhelyezte benne az aprócska csergőórát, mint fészekbe a kiköltésre szánt tojást, éppen olyan gyorsan vissza is fonták egy parádés

kontyba. Lina átszellemült mosollyal tűrte, még a fejbillegtetést is abbahagyta. Mindig szerette, ha foglalkoznak a hajával, de most, hogy egyszerre ennyien teszik, egészen elragadtatásba esett. Úgy érezte, ez az ő nagy pillanata. De az még odébb volt.

Ignác bá, nagyapám és a többi jelen lévő férfi néma megilletődéssel szemlélte a dolgok ilyenén alakulását. Idő kellett volna, hogy feldolgozzák, és megfelelő módon kommentálják az érdekes fordulatot. De már nem maradt idejük, mert odakint a tornácon lábdobogás zaja hallatszott, valaki megbotlott a lépcsőben, mire rögtön rá valami rövid, kemény, idegen nyelvű beszéd hangzott el. Ez utóbbit odabent – bár Ignác bán kívül senki nem tudott oroszul – mindenki orosz káromkodásként értelmezte. Lehetett volna még tömör, kurta orosz ima is, Sztálinhoz címezve. Majd kivágódott az ajtó, és három géppisztolyos orosz katona lépett a helyiségbe. Néhány hosszú pillanat idejéig a két csoport némán szemlélte egymást, aztán nagyanyám oldalba bökte Ignác bát, és azt mondta neki:

– No.

Ignác bá, mint akit bekapcsoltak, lépett egyet előre, és megköszörülte a torkát. Mindenki várta, hogy díszes beszédet vág ki, de erről szó sem volt. Vagy az évek során elfelejtette azt a keveset is, amit oroszul tudott, vagy a pálinka volt az oka, de egy darabig nem jött ki hang a torkán. A három orosz érdeklődéssel és türelemmel várta, mi lesz a folytatás, akár iskolai ünnepségen a megértő szülők, ha lámpalázás gyermekük nem tudja elkezdni a

szavakat. Végül Ignác bá megemberelte magát, látszott, hogy erősen összpontosít, és sikerült is kivágnia:

– Haraso.

Ennél aztán meg is maradt, egyébbel nem kísérletezett. Ezt viszont a biztonság kedvéért még kétszer-háromszor elismételte. Vérszegény előadás volt, nem méltó a messzi távolból idáig elzarándokolt igényes közönséghez. Az oroszok, úgy nézett ki, nem is hatódtak meg különösebben a produkciótól, kezükben a fegyverrel továbbra is feszült készenlétben álltak, mintha várnának még valamire. Nem feltétlenül jóra. A háttérben nagymama halálán csikorgatta fogait, mint premieren a rendező, ha az előadás nem az előre eltervezettek szerint alakul.

Ignác bá is érezte, hogy ennyi nem elég, valamit még nyújtania kéne. De nem volt más, büntudatosan csak a pálinkás üveget nyújtotta az oroszok felé. Ám úgy nézett ki, tényleg fenekestől felfordult a világ, az oroszokat sokkal lanyhábban érdekelte a pálinka, mint ahogy híre járta. Előzetesen nem kíváncsi tapasztalatok érhatték őket ezen a téren, valahol valakik meglepő dolgokat itathattak velük. Gyanakodva mustrálták az üveget meg Ignác bá, és nem mozdultak. A feszültség a szobában szinte tapintható volt.

Ebben a kritikus pillanatban Lina kontyában váratlanul és éles hangon csörögni kezdett az óra. Lehet, hogy máskor és máshol problémái voltak a csörgéssel, de most Lina kontyában füllel hallhatóan jól végezte a dolgát, levetkőzve minden gátlását.

Máskor lehetett halk és visszafogott, de most úgy tűnt, különösen éles hangon, fülsértően hozza tudomására mindenkinek, hogy eljött az ideje valaminek. Egyszer az életben ő is felemelte a hangját. És csak szólt, csak szólt, sehogy sem akarta abbahagyni.

Mindenki kővé dermedt. A levegőben lógott, hogy az óracsörgéshez fegyverropogás is fog társulni. Az oroszok lövésre emelt géppisztollyal, ujjukkal a ravaszon keresték a zaj forrását. Nem volt nehéz megtalálni. Lina körül hirtelen kis tér keletkezett, önkéntelenül arrébb lépett tőle mindenki. Lina vihogott, és ütemesen himbálta a fejét. Közben ide-oda forgolódott, ő is igyekezett megtalálni a zaj eredetét.

Az egyik bátrabb orosz, aki kirgiz volt, és tizedes, ekkor odalépett Linához, és jobban szemügyre vette. Lina kacéran rávihogott, és ritmikusan himbálta tovább a fejét a maga belső zenéjére. Közben az óra a kontyában rendületlenül szólt. A tizedes odanyúlt a hajához, és kicsit babrált vele, miáltal a hajfonatok közül előbukkant a csergőóra széle. A harcos büszkén rámutatott, mint aki az itt a piros, hol a piros játékban megtalálta a pirost. Társai egy darabig tátott szájjal bámulták, majd visszafojthatatlan röhögésben törtek ki. A tizedes némi késséssel, de annál nagyobb hévvel követte őket. Úgy nézett ki, már nem is tudják abbahagyni. A pattanásig feszült idegek váratlan elernyedése eget verő jókedvet eredményezett. Egy idő után a jelen levő szomszédság is bátortalan heherészéssel csatlakozott hozzáuk, talán abból a meggondolásból, hogy ahol együtt vigadnak a népek, ott esetleg mégsem

lövi hasba egyik része a másikat. Vagy csak ez egy olyan korszak volt, amikor folyton nevetni kellett, az ember egyszerűen nem tudott ellenállni a röhögésnek.

Az oroszoknak erősen megtetszett a dolog az órával, kinti társaiknak is mutogatni akarták Linát, mint valami mozisztárt. Nagyanyámnak – aki addigra szorosan odaállt Lina mellé, mint fotózáskor a menedzser az általa kreált filmcsillag oldalára – újra fel kellett húznia Ignác báék csergőóráját, és visszadugnia a vastag hajfonatok közé. Az oroszok pedig karon ragadták Linát, és kísérték vele az utcára. Közben végig hahotáztak, abba nem hagyták volna semmiért. Valóban nem mindennapi látványt nyújtott a fejét ritmikusan rázó és fel-felvihogó Lina, akinek a félrecsúszott kontyában a csergőóra szüntelenül zengett, mint játékautomatában a csengő, ha éppen megütik rajta a főnyereményt. A körülötte lévők vihogtak, és csillogott a szemük, mint akik szintén részesülnek ebből a főnyereményből. Ez egy ilyen vidám háború volt. Nagyanyám ötlete nyomán, nagyanyám közreműködésével, nagyanyám utcájában.

Ott vonult a menet végig az úton, legelől nagyanyám, Bolond Lina és a kirgiz tizedes, utánuk a többi orosz, aztán Ignác bá, Reznek néni, nagyapám és a többi szomszéd meg szomszédasszony. Nagyanyám időről-időre felhúzta a Lina kontyában rejlő órát úgy, hogy mindjárt csörögjön is. A csergőóra pedig szakadatlanul csörgött Bolond Lina kontyában, mintha jelezni kívánná, hogy valami új, az errefelé lakók által még soha nem tapasztalt

korszak következik. A Bolond Lina konty-féjszkébe rakott tojás feltört, és kikelni készült belőle valami.

A menethez újabb meg újabb oroszok csatlakoztak, térdüket csapkodva ők is a nevetéstől. Úgy nézett ki, Bolond Lina meghódította a hódítókat. A környező házakból lassan előbújt a lakosság, a nagyanyámék meg a katonaság közötti nagy egyetértés és vidámság odavonzott mindenkit. A lakosok először riadtan pislogtak ki az ablakokon a nagy zajra és hahotázásra, de aztán rájöttek, hogy csak nagyanyám és Bolond Lina jöttek felszabadítani őket. Ott vannak velük valami oroszok is. Aztán ezeknek a riadt szomszédoknak egy része szintén csatlakozott a menethez, és olyan vígan volt mindenki, mintha véget ért volna a háború. Nagyanyám ötlete révén a jelenlévők röpké húsz percig felszabadultak a rettegés terhe alól. Az emberek bárátságosan egymás hátát lapogatták, a civilek csak úgy finoman a katonákét, a katonák amúgy teljes erőből a civilekét. Ignác bá mindenkit megkínált pálinkával, és újabb meg újabb üvegek kerültek elő kabátja zsebeiből. Addigra az oroszok leküzdötték bizalmatlanságukat, és nagyokat húztak a feléjük nyújtott palackokból, amitől csak még jobb kedvük kerekedett. Úgy nézett ki az egész, mint valami ünnepi díszmenet. Az is volt, nagyanyám győzelmi diadalmenete, csak az oroszok nem tudtak róla. Volt mit ünnepelni, végül is nem esett baja senkinek, és a szomszédság úgy érezhette, hogy koalíciós partner lett a Vörös Hadsereggel. A Vörös Hadsereg harcosai később rázendítettek egy katonanótára, s amikor befejezték, előbb bátortalanul, majd egyre

hangosabban, erőre kapva, a szomszédság is rákez-
dett a Klapka-indulóra. Kiderült, a vénasszonyok
és vénemberek mind jól ismerik a *Fölföl vitézek a
csatára* szövegét és dallamát. Végig is énekelték. Az
oroszok nem ismerték és nem értették, de nekik is
erősen tetszett az ütemesen pattogó katonadal. Fe-
lejthetetlen nap volt, nagyanyám belekóstolt a győ-
zelem ízébe, és kezdett rákapni.

Valahonnan odakerült Bodoni, a nyugalmazott
énektanár is, aki tényleg tudott oroszul, és vállal-
kozott, hogy tolmácsol a két csapatvezér, vagyis
nagyanyám meg a kirgiz tizedes között. A tizedes
elmondta nagyanyámnak, hogy jó néhány csergő-
órát összeszedett már ebben a hadjáratban, de
sehogy sem tudta kiókumlálni, hová tegye majd
őket a jurtában, ha hazakerül. Azt szeretné, hogy
fontosságuknak megfelelő helyre kerülnének. De
nagyanyám ötlete segített megtalálni a megoldást.
Odahaza neki is van egész sereg idős nénikéje, azok
kontyában méltó helyen lesznek a csergőórák. Kö-
szönet és hála nagyanyámnak. Semmiség az egész,
legyintett nagyanyám, jöjjön csak bátran bármikor,
ha bántja valami, itt majd megoldjuk.

A kirgiz aztán, hálája jeléül, nem is vitte el Ig-
nác báék óráját, pedig, mint mondta, igazán ked-
ves emléktárgy lett volna az itteni szép pillanatok
felidézésére. De emberszeretet és nagylelkűség
is van a világon, oktatta ki nagyanyámat. Nagy-
anyám egészen természetesnek vette, hogy meg-
marad az óra: amire ő vigyázott, az nem szokott
elveszni. Meggyőződésem, hogy ha a háború után
nagyanyám is ott lett volna a béketárgyalásokon,

Észak-Erdély sorsa is másképpen alakul. De hát se nagyanyámat, se Bolond Linát nem hívták meg negyvenhétben Párizsba a békealkudozásokra, pedig ott lett volna a helyük nekik is. A szomszéd-ság körében még ma is tartja magát a nézet, hogy tévedés történt, amikor újra kijelölték a határokat, mert a nagyhatalmak nem vették figyelembe, hogy azt a fertályt, ahol ők laknak – némi orosz segéd-lettel –, voltaképpen nagyanyám és Bolond Lina szabadították fel.

*

Hogy nagyanyám különleges tudás birtokában volt, azt saját egykori élményeim alapján is tanúsí-tani tudom. Három-négy éves korára egy fiatalem-berben összegyűl már annyi ideg feszültség, hogy időnként bizonyos indiszponáltság lesz úrrá rajta. A fokozódó stressz meg minden, a három-négy éve-sek hajszás élete. Nagyanyám azonban tudta, az ilyesmit könnyen orvosolni lehet, amennyiben tete-mes mennyiségű fokhagymát etetnek meg az ille-tővel, majd letolatják vele a gatyáját, és meleg tejjel töltött bilire ültetik.

A fokhagyma belülről taszítja, a langyos tej kí-vülről vonzza a gilisztákat, állította nagyanyám. Ez az eljárás kihúzza a gilisztát az emberből, akibe így ismét visszatér az életkedv és bizakodás. Repesve vágyik újra táncra perdülni a réteken és ligetekben. Vagy pukkantani egy jó nagyot valami petárdával, hadd élénküljön mások vérkeringése is. Serkenje-nek immár tette a belefásultak.

Később a gyógymód pusztá említése is megteszi. A páciens körmeszakadtáig tagadni fogja, hogy kedélye nyomott volna, látásmódja nélkülözné a távlatokat. Bármit megtesz, hogy bizonyítsa, nincs már szüksége a kúrára. Jó ideig tüntetően optimista lesz, és tetterre kész.

Nekikeseredett, reményvesztett arcokat látva, ma is gyakran jut eszembe nagyanyám módszere. Nagyanyám a legkritikusabb helyzetekben is tudta, mi a teendő, s ha mégsem, akkor szeretett kísérletezni.

De hát nagyanyám egy beleváló srác volt.

TARTALOM

Bereczki Paula esete a marslakókkal	5
Béla kézre kerítése	17
Félig titkos történet	22
Az ördög megint Csíkban	29
Történet Bolond Lináról és a Vörös Hadseregről, a töltelékes kontyról meg nagyanyámról	36
Öregapám csütörtökje	50
Hagyma, avagy amikor nagyanyám varázslásra vetemedett	55
Nagyanyám hokedlije	83
A falvédőn	86
Mese a szerencséről	95
Mese az alvóbajnokról	101
Mese a varas békáról	109
Mese a koalamackóról	117

A kiadásért felel a Bookart Kiadó igazgatója
Megjelent 8 ív terjedelemben
Jenson Pro betűtípussal szedve 90 g-os ofszet papíron
Tördelő Hajdú Krisztina
Korrektor Mihály Emőke
Műszaki vezető Császár Csilla
Készült a csíkszeredai Alutus Rt. nyomdájában
Felelős vezető Hajdú Áron